

În fiecare an Biserica Ortodoxă precum și cea Romano-Catolică îi pomenesc pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel la 29 iunie. Este o sărbătoare ce datează în Apus încă din vremea împăratului Constantin cel Mare, fiind preluată chiar în decursul aceluiași secol și în Răsărit unde s-a bucurat de o însemnătate aparte. Pericopele evanghelice de la Utrenie și Sfânta Liturghie îl au în centru pe Sfântul Apostol Petru, pe când în Apostol găsim mărturia Sfântului Apostol Pavel privind activitatea sa. Am putea să ne întrebăm de ce tocmai acești doi apostoli să aibă o sărbătoare distinctă știind că toți apostolii au fost egali și au fost investiți cu aceleași puteri, drepturi și îndatoriri fără nicio părtinire? Răspunsul îl aflăm dacă vom cerceta paginile de istorie a creștinismului și unde vom vedea că cei doi s-au distins prin rodnicia lor activitate. Cu toții au fost trimiși la propovăduire dar sfinții astăzi prăznuiți au fost cei ce au rămas în conștiința tuturor creștinilor indiferent de originea, vechimea credinței lor în singurul Dumnezeu adevărat.

Despre Sfântul Apostol Petru ne vorbesc în primul rând cele patru Evanghelii canonice, cartea Faptele Apostolilor precum și cele două epistole sobornicești ale lui. Fiu al lui Iona pescarul și fratele Sfântului Apostol Andrei cel Întâi-chemat, Sfântul Apostol Petru s-a făcut ușor remarcat prin personalitatea sa puternică. Numele său original Simon a fost schimbat de Mântuitorul Hristos în Petru (Chefa) ce înseamnă piatră. A făcut parte din grupul restrâns al Sfinților Apostoli alături de Sfinții Iacov și Ioan care a participat la trei evenimente majore: învierea fiicei lui Iair, mai marele sinagogii (Luca VIII, 51), la Schimbarea la Față (Matei XVII, 1) și la rugăciunea din grădina Ghetsimani (Marcu XIV, 33). Se face remarcat la minunea mergerii pe apă a Mântuitorului Hristos (Matei XIV, 23-32) când s-a îndoit fiind numit „puțin credincios”; prin mărturia evocată astăzi în pericopa evanghelică de la Sfânta Liturghie prin mărturia sa: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu”, prin oscilațiile sale înainte de spălarea picioarelor apostolilor de către Mântuitorul Hristos, un gest de o profundă smerenie (Ioan XIV, 3-10), lepădarea lui înainte de a cânta cocoșul de trei ori este una cunoscută de fiecare dintre noi, reabilitarea sa în ceata apostolilor fiind citită în auzul tuturor la Utrenie. Nu trebuie să uităm de faptul că el după Învierea Mântuitorului a fost cel ce a cuvântat la alegerea lui Matia ca apostol în locul lui Iuda Iscarioteanul, la Pogorârea Sfântului Duh unde în urma predicii sale 3000 de suflete au cerut botezul creștin.

Prima parte din cartea Faptele Apostolilor se ocupă cu activitatea Sfinților Apostoli Petru și Ioan și prezintă unele din minunile săvârșite: vindecarea ologului de la Poarta Frumoasă (Fapte III), învierea Tavitei (Fapte IX) și convertirea sutașului Corneliu (Fapte X) acestea fiind însoțite de propovăduirea învierii Mântuitorului Hristos. Privind la cele enumerate Sfântul Apostol Petru ne apare ca o persoană cu oscilații în ceea ce privește credința sa. Însă trebuie menționat faptul că sinceritatea lui, a cuvintelor sale, a gesturilor sale este una evidentă și conformă cu situația în care se afla. Și poate că mai presus de toate ceea ce a contat înaintea lui Dumnezeu a fost tăria credinței sale, o credință ce a avut nevoie de aceste oscilații omenești până la un anumit punct pentru a fi desăvârșită prin martiriul său. Între ceilalți apostoli, Simon Petru a fost un „primus inter pares” (primul între egali), acordându-i-se cinstirea cuvenită unui om mai în vârstă. La anul 44 este aruncat în închisoare de către Irod Agrippa I, de unde scapă în mod minunat și se duce într-alt loc, probabil în vreo localitate mai retrasă din Răsărit, căci după câțiva ani îl aflăm la sinodul apostolic din Ierusalim (anii 49/50) și puțin mai târziu la Antiohia Siriei, unde Sfântul Pavel îl muștră cu asprime, inconsecvență în raporturile lui cu creștinii proveniți dintre păgâni (Galateni II, 11). Când Sfântul Pavel scrie Epistola către Romani (în iarna anilor 57/58)

și apoi epistolele captivității (între anii 61-63), Sfântul Petru nu era la Roma, căci nu se amintește de el. Din epistola I Petru (V, 13), rezultă că, în momentul scrierii acesteia, el se afla în Babilon. Către sfârșitul vieții sale, după cum ne spune tradiția, el a venit la Roma, unde a primit moarte martirică, la anul 67, așa cum i-a prezis Mântuitorul (Ioan XXI, 18-29). El a fost răstignit cu capul în jos, la cererea sa, ca să nu se asemene morții Mântuitorului.

Dacă Sfântul Apostol Petru a deschis calea păgânilor spre creștinism prin botezul sutașului Corneliu cel ce a primit apelativul de „apostolul neamurilor” a fost Sfântul Apostol Pavel. Despre el știm că s-a născut în Tarsul Ciliciei (Fapte IX, 2). Era evreu de neam, din semintia lui Veniamin (Romani XI, 1), după lege fariseu, din părinți farisei (Fapte XXIII, 6; Filipeni III, 5). Părinții săi erau originari din Galileea de nord cetățeni romani, calitate pe care a moștenit-o asigurându-i o poziție socială privilegiată în Imperiul Roman și la care, în câteva rânduri, a făcut apel. Convertirea sa este una povestită în trei rânduri în cartea Faptele Apostolilor, o carte ce prezintă în a doua sa parte cele 3 călătorii misionare ale Sfântului Apostol Pavel. A beneficiat de o educație aleasă la școlile rabinice ale vremii, la picioarele lui Gamaliel a învățat în chip amănunțit Legea părintească (prescripțiile mozaismului) după cum însuși a povestit (Fapte XXII, 3). Primul teolog creștin în adevăratul sens al cuvântului prin cele 14 epistole reținute în Noul Testament Sfântul Apostol Pavel a predicat cu timp și fără timp în întreg Imperiul Roman fiind considerat la un moment dat drept zeul Hermes pentru că propovăduia cuvântul, dar cuvântul lui Dumnezeu (Fapte XIV, 12). Scrisorile sale ne arată un fin teolog creștin bun cunoscător al Legii Vechi și un om cu o viață exemplară ce a trecut de la prigonirea lui creștinilor la propovăduirea Mântuitorului Hristos, un lucru de o însemnătate capitală pentru cei de atunci dar și pentru noi cei de acum deoarece prin el, „vasul ales” creștinismul nu ar fi avut aceeași vigoare, aceeași răspândire.

Sfintii Apostoli Petru și Pavel au suferit martiriul la puțin peste 30 de ani de la Înălțarea Mântuitorului Hristos la Dumnezeu-Tatăl. Și prin ei religia creștină începuse să se răspândească în toată lumea cunoscută atunci. Benefiind de statutul său de cetățean roman Sfântul Apostol Pavel a murit prin decapitare în aceeași zi cu Sfântul Apostol Petru, la 29 iunie 67. Cei doi sfinți astăzi prăznuiți sunt exemple pentru noi cei de astăzi. Prin credința lor, prin viața lor dedicată lui Dumnezeu pentru că știm că au lăsat toate, inclusiv familie în cazul Sfântului Apostol Petru, pentru a urma Mântuitorului Hristos. În Vechiul Testament la II Cronici III, 17 se vorbește despre doi stâlpi înaintea templului Domnului unul în dreapta și altul în stânga. Ne putem gândi că în fața Bisericii – trupul tainic al Mântuitorului Hristos alcătuit din noi oamenii, cei de acum dar de cei din vechime precum și de cei ce vor veni după noi până la sfârșitul veacurilor, sunt doi stâlpi, două mari personalități ce s-au făcut remarcate prin smerenie, prin credință și o trăire exemplară a vieții lor pentru Dumnezeu, Sfintii Apostoli Petru și Pavel.

Aproximativ 500000 de români astăzi își sărbătoresc patronul spiritual iar acest lucru ne arată cinstea de care se bucură în rândul creștinilor din țara noastră, o cinste dobândită prin sacrificiu, prin credință, prin puterea de a se ridica în urma căderilor pe plan spiritual și nu în ultimul rând prin tăria cu care au propovăduit pe Hristos cel Înviat.

Pentru SighetOnline, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie din Iasi